

Maja Razboršek

PESMI SO KOT LJUBEZNI

NAPOL V SENCI

pesmi so kot ljubezni:
vanje je poleg lepega
zgneteno vsaj za vzdihljaj
bolečine
trpkosti

kot je zmaga nad samim seboj
redkokdaj zgolj zmaga

kajti obraz
ki vate iz ogledala zre
vsaj toliko kot zmago
zrcali tvoj poraz

SLEDIM SLEDEM

hodim po drevoredu
ki je nastlan s spomini:
ničkoliko bogatih barv!

svetločutna snov
s katero je prevlečena duša
odslikava sence
toda samo tiste
ki se ji zmorejo tolikanj približati
da na njej pustijo sledi

MIGOT

ne odpuščam –
ali le redko

zamero gojim
ker ima tako bohoten cvet

prezimumjem
s to skrbno vzgajano rožo
ob skromnem plamenčku
nekega davnega upanja
tako davnega
da sem mu pozabila ime

nikomur ne odpuščam –
ali le redko –
nikomur
niti sebi

NAMOLČANO

kadar se namenim molčati
takrat zavzeto molčim
saj niti ne pišem niti ne govorim

obmirujem
roke prekrižam
niti koraka naprej ne storim
niti besede

tisti ki me pričakuje
me ne dočaka
tisti ki me vidi
me ne sliši

vse kar sem narisala o sebi
se je slej ko prej izkazalo
za zmotno – včasih za zlagano

kar je najbolj zgovorno
je namolčano

MALODUŠJE

stopila sem v sobo
ki je bila polna polteme
in predmetov z nejasnimi obrisi

zastrupljena z upanjem
sem k oknu stopila
in ga odstrla

svetloba je bila ostra
izdajalska
neizprosna

razkrila je mnogo več
nerabnih predmetov
kot nepogrešljivih

kaj ni tako v življenju
tudi z ljudmi
ki jih srečuješ?

OROŠENA PAŠA

nič me ne družī s čredo
iz katere izhajam
razen obličja
ki je lepše
kadar zrcali žalost
kakor srečo ali spokojnost

in s slo po bridkem
hlastam po orošeni paši
sama zase
in bežim pred čredo
in jo vedno znova zatajim
čeprav vem
da me bojo povsod
kamor bom pribežala
prepoznali
ker sem kot vsi moje vrste
zasvojena s temačnostjo
kar je kot vrojeno znamenje

HLAD

v sivem jutru
razoglava
krog mene hlad
v meni hlad
oklepa tudi srce
si samoumeven
ni kot od nekdanj

nekaj hladnih besed
in že se zdi
da je neiskrena roka
zasejala srež v moje srce

hlad
srež
ki se več ne stali

v sivem jutru
razoglava
le žalna zastava
mojih las
krog mene plapola